

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. Z., zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou v Praze 1, Hybernská 9, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2004, čj. OAM-1312/LE-B01-B03-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2005, čj. 48 Az 199/2004 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.
- IV. Odměna advokátky JUDr. Ireny Slavíkové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 7. 2004, čj. OAM-1312/LE-B01-B03-2003, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 1. 2005, čj. 48 Az 199/2004 - 22, zamítl, neboť dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného je v souladu se zákonem.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před žalovaným, pro niž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., tj. zmatečnosti řízení před soudem, resp. nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem. Uvedl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s namítanými vadami správního řízení a při svém rozhodování přihlížel ke zprávám Ministerstva zahraničních věcí USA, k informaci nadace Člověk v tísni, k informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky a k aktuálním informacím z databáze ČTK, což je v rozporu s objektivním hodnocením postavení jednotlivce v daném státě, neboť tyto zprávy jsou zaměřeny pouze na masu, tj. na vybrané části obyvatelstva, a nikoliv na jednotlivce. Stěžovatel proto navrhl, aby soud v této souvislosti vydal stanovisko podle § 12 odst. 2 s. ř. s., kterým by určil nepřípustnost používání neobjektivních informací plynoucích z uvedených zpráv. Stěžovatel dále namítl, že vzhledem k tomu, že mu nebylo řádně doručeno poučení o procesních právech a povinnostech, nemohl se relevantně vyjádřit k důkazům (tvrzeným jím samotným i druhým účastníkem), k osobám soudců a k dalším procesním právům, čímž došlo k hrubému porušení jeho základních procesních práv podle článku 36 Listiny základních práv a svobod a soudního řádu správního. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný popřel oprávněnost kasační stížnosti a domnívá se, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Tvrzení stěžovatele o vadách řízení vychází z nesouhlasu se zprávami o zemi jeho původu, použitých žalovaným v azylovém řízení. Stěžovatel nesouhlas vyjádřil až po vydání napadeného rozsudku a proto by Nejvyšší správní soud neměl k námitce přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti za odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území

po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se dovolal stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Skutková a právní tvrzení, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, ovšem uvedl pouze ve vztahu ke stížnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu – s výjimkou vad taxativně uvedených v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž soud přihlíží z moci úřední. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti pouze v rozsahu řádně uplatněného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s namítanými vadami správního řízení. Stěžovatel v žalobě vady správního řízení řádným způsobem nenamítl, protože parafrázi ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, které měl žalovaný v řízení porušit, bez jakékoliv subsumpce tohoto zákonného ustanovení konkrétním skutkovým tvrzením (stěžovatel uvedl pouze skutková tvrzení ve vztahu k namítanému nesprávnému posouzení právní otázky, resp. nesprávné aplikaci ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu), nelze považovat za žalobní bod.

K námitce stěžovatele, že krajský soud při svém rozhodování přihlížel ke zprávám Ministerstva zahraničních věcí USA, k informaci nadace Člověk v tísni, k informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky a k aktuálním informacím z databáze ČTK, což je v rozporu s objektivním hodnocením postavení jednotlivce v daném státě, neboť tyto zprávy jsou zaměřeny pouze na vybrané části obyvatelstva, a nikoliv na jednotlivce, Nejvyšší správní soud nepřihlédl. Stěžovatel tato tvrzení v žalobě ani v dalším řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nová, která stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí a k takovým skutečnostem Nejvyšší správní

soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval ani návrhem stěžovatele, aby soud vydal stanovisko podle § 12 odst. 2 s. ř. s., kterým by určil nepřípustnost používání neobjektivních informací plynoucích z uvedených zpráv.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že mu nebylo řádně doručeno poučení o procesních právech a povinnostech, a proto se nemohl relevantně vyjádřit k důkazům, k osobám soudců a k dalším procesním právům, čímž došlo k hrubému porušení jeho základních procesních práv dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a soudního řádu správního.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud zaslal stěžovateli dne 22. 11. 2004 vyjádření žalovaného k žalobě (§ 74 odst. 1 s. ř. s.) a vyzval jej, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Současně stěžovatele poučil, že pokud ve stanovené lhůtě nevyjádří svůj nesouhlas, bude jeho souhlas presumován. Stěžovatel byl rovněž vyrozuměn o možnosti namítnout podjatost ve věci rozhodujících osob a o senátu, jemuž byla věc v souladu s rozvrhem práce přidělena (§ 8 odst. 5 s. ř. s.). Uvedená poučení byla stěžovateli zaslána na adresu uvedenou v žalobě. Adresát nebyl při doručování zastížen, proto byla zásilka dne 24. 11. 2004 uložena u držitele poštovní licence, stěžovatel si zásilku v úložní lhůtě nevyzvedl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud poskytl stěžovateli poučení o jeho procesních právech a povinnostech v rozsahu zcela dostačujícím pro to, aby stěžovatel neutrpěl v řízení újmu. Poučení bylo stěžovateli doručováno v souladu s příslušnými ustanoveními občanského soudního řádu a soudního řádu správního. Poučení se považuje za doručené dne 6. 12. 2004 (§ 46 odst. 4 o. s. ř. za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatel na poučení a výzvy soudu nijak nereagoval. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku důvodnou.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné a protože v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s.

ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu